

Un număr vechiu 6 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: N. C. SCHINA, Președinte la Curtea de apel București

Secretar: VIRGIL ANGHELOVICI

Doctor în drept de la Paris, magistrat

Redactor-proprietar: I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România 100 lei
6 luni 50 »
3 luni 25 »

APARE ODATA PE SAPTAMANA
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
Lângă Palatul Justiției
= TELEFON 13/29 =

— 1919, de Dl. P. Vasilescu,

— Raportul d-lui judecător Trajan Scriban adresat d-lui
Ministru de Justiție, cu privire la executările silite în ma-
terie de punere în posesie a dobânditorului imobilului.

JURISPRUDENȚĂ:

— Înalta curte de Casație s. I: *Leon Alcalay și alții cu D. H. Papăianopol*; (Dispozițiile art. 35 l. m. excepționale nu sunt aplica-
bile contractelor consimțite înainte de 26 Oct. 1915 pe termen de
5 ani următori și care fixează o chirie progresivă dela una la altul,
asemenea contracte având a se executa întocmai pentru toată du-
rata lor);

— Casație s. II: *Panaît Mihai cu I. E. Vasiliu și alții* (Despre
stipularea comunității de câștiguri ca regim dotal (Art. 1287, 1290,
1291, 1293, 1517, 1522, 1528 și 1529 c. civil și art. 494 pr. civilă);

— Trib. Dolj s. II: *Ion Părvulescu și alții cu Ioana Bălșeanu
și alții* (Validitatea adopțiunii când cererea de înscriere a hotă-
rârii s'a făcut în termenul de 3 luni chiar în cazul când înscri-
erea s'a făcut posterior acestei date);

— Trib. Ilfov s. comercială: *Tutorile minorilor Lupu cu Maria
Hagi Panteli* (Legiuitorul a dat drept minorilor a face cerere de
revizuire, când nu au fost apărați, atât în timpul minorității,
prin tutorile lor, cât și în termen de 2 luni după ce au devenit
majori), cu o Notă de d-l avoc. Ion N. Dumitrescu;

Rezumatelc jurisprudenței Curței noastre de Casație

Casația I: No. 1. Daune decurgând dintr'un act administrativ.—
Acțiune directă la trib. ordinare fără a se fi recurs mai întâi la
Contenciosul administrativ.—Admisibilitate.—(Art. 5 § III, lit. f,
și 33 legea Curții de casație; Art. 998 c. civil). *No. 2.* Contract
de arendare.—Cerere de reziliere pentru neîndeplinirea condițiilor
din contract.—Inutilitatea unei puneri în întârziere pr. alabilă.—
(Art. 1020, 1021 și 1081 C. civil).

Casația II: No. 1. Judecătoria.—Declinarea competenței.—Apel
la tribunal.—Reformarea cărții de judecată.—Evocarea fondului.
No. 2. Jurați.—Chestiuni.—Tălhărie.—Circumstanțele agravante
prev. de 318 și 230 c. pen.—Chestiuni separate.—Art. 361, 368 și
369 pr. penală. *No. 3.* Legea măsurilor excepționale.—Dacă în-
târzierea în înaintarea proceselor verbale de constatarea delictelor,
către Judele de Ocol, constituie o cauză de nulitate? — (Art. 29
legea, măs. excepționale). *No. 4.* Legea măsurilor excepționale.—
Elementele delictului de acaparare sau sustragere.—Depășirea pre-
țurilor maxime.—Apel.—Efect devolutiv.—Schimbarea calificării
faptului în apel.—Admisibilitate.—(Art. 28 și 30 legea măs. excep-
ționale).

Casația III: No. 1. Firmă comercială.—Emblema.—Desfacerea
asociației și radierea firmei.—Adoptarea aceleiași embleme de fie-
care din foștii asociați care continuă comerțul fie-care pentru
sine.—Anterioritatea înscrierii conferă dreptul a se folosi de em-
blema. *No. 2.* Taxe succesoriale.—Dacă există solidaritate între
moștenitori.—Presentarea în apel la tribunal numai a unora din
ei.—Dacă profită și ceilalți. (Art. 65, 75, 77 și 91 l. timbr.).

ANUL 1919

Era în tradiția «Curierului Judiciar» ca primul
număr al fiecărui an să înceapă cu o lucrare de
sinteză a activității juridice din anul precedent.

Prin aceasta se arată an cu an progresul nostru
juridic, Răsboiul, mișcând toate energiile dela in-

deletnicirea obișnuită în direcția revendicării
noastre naționale, a suspendat cursul vieții juri-
dice, ne-a dat însă în schimb întregirea neamului.
Vorbind, astfel, de isbânda celor vii trebuie să ne
îndreptăm un moment cu sfințenie gândul și la
scumpii noștri morți, cari ne-au adus mărirea pa-
triei. Țărâna lor trebuie să consolideze unirea tu-
tutor Românilor și să-i lege strâns și pentru tot-
deauna de pământul acesta sfințit prin vărsarea
acestui sânge curat. Iar în clipele de abatere amin-
țirea lor să sporească energia națională, să re-
verse în suflet poezia, care purifică și înalță, să
formeze mândria zilelor mari pe cari le trăim acum.

Neputând face încheerea juridică a celor doi ani
trecuți vom face analiza timpului în care intrăm.
Din acest punct de vedere putem afirma că epoca
noastră se caracterizează printr'o serie de mari
prefaceri sociale, ce se anunță în toată lumea.
Aceste modificări radicale au fost precedate de
un puternic curent de critică. O criză în moravuri
pricinuită de o falsă concepție asupra vieții sim-
țindu-se de multă vreme, subiectul discuției era
firesc să-l formeze problema adevărului. Vorbind
de caracterul criticist al acestui curent nu putem
trece sub tăcere observațiile lui Henry Poincaré.
Matematician și om de știință și-a pus întrebarea:
«Care este valoarea științei în cunoașterea lumii?»
«Este știința perfectă?» «Cum este organizată este
ea intangibilă?» punând aceste întrebări verifică
datele științei, discută, ceiace până la el era in-
discutabil.¹⁾

Mai radical decât Poincaré este Bergson, Cel
dintâiu critică principiile rațiunii noastre, cel din
urmă nefiind mulțumit cu această renovare par-
țială, atacă în fals toată creațiunea spiritului, de
când omul a început să eugete și să-și organizeze
cunoștințele.²⁾

Curentul criticist trecu și pe noul continent.

În pragmatismul său, James, unind metoda cu
teoria își pune întrebarea: Ce a câștigat omenirea

1) Abel Rey, La Philosophie Moderne.

2) E. Le Roi, Une Philosophie Nouvelle, H. Bergson.

prin înțelepciunea sa, când se constată în viață atâta suferință? Singura preocupare a filosofiei trebuie să fie înlăturarea mizeriei omenești. Adevărata filosofie trebuie să pună discuția în raport cu rezultatul practic.³⁾

Criticismul își întinse influența și asupra concepțiilor juridice. În transformările generale ale dreptului pozitiv ideea nouă se caracterizează prin trecerea dela starea metafizică la cea realistă, dela cea individualistă la cea socială. Concepția veche întemeiată pe dreptul subiectiv individualist este în contradicție cu realitatea faptelor; ceiace este pozitiv nu sunt drepturile, ci datoriile noastre sociale. Individul, considerat în mod izolat, este o abstracțiune, în această stare el este fără lege, fără cămin; vorbind dar de drepturile și datoriile sale trebuie să-l punem în funcțiune de grup, de colectivitate.⁴⁾

Discuțiunile de ordin filosofic și juridic în sens realist, inteligența istorică dobândită prin experiența socială trebuia să aibă o înrăurire și asupra concepțiilor politice. Forma, pe care ordinea socială o ia astăzi în dezvoltarea sa, este suveranitatea numărului, reprezentarea și deliberarea mulțimii, tendința către o legalitate și egalitate integrală. Democrația nu este o concepție politică fixă, localizată, ea crește, formează opinia publică, câștigă popoarele. Mulțimea voiește să ia parte în direcția și răspunderea afacerilor publice; această voință devine tot mai imperioasă în fiecare om, ea crește transformându-se într-o putere formidabilă. Forța oarbă nu știe însă unde merge, ea trebuie să devină conștientă. Inteligența corijează și călăuzește mulțimea; aptitudinea utilizează forța îi dă autoritatea necesară; democrația trebuie organizată.⁵⁾

Educația maselor este prin urmare, o chestie socială ce se impune cu necesitate, reușita ei depinde însă de modul soluționării. În această privință este o credință că ideile conduc lumea; experiența istorică a dovedit, din contră, că societățile omenești se caracterizează prin fapte, nu prin idei. Faptele dau forță ideilor, ideea forță este un fapt gândit. Numai astfel se explică pentru ce în mișcările sociale mulțimea nu-și poate asimila repede partea cea bună a ideilor; ne având pregătire îndestulătoare apropierea o face cu pasiunea, nu cu rațiunea. Încât, curentul ideilor seamănă mai mult a invazie decât a progres.⁶⁾

Vom expune, prin urmare, ideile ultime din domeniul vieții juridice; le expunem însă ca să devină stare de fapt, să-și scoată din viața trăită puterea necesară pentru a rezolvi atâtea chestii sociale ce se impun la ordinea zilei.

3) W. James. Le Pragmatisme.

4) Léon Duguit. Les Transformations Générales du Droit Privé.

5) G. Hanotaux. La Démocratie et le Travail.

6) E. Faguet. Problèmes Politiques du temps présent.

În dreptul public actual noțiunea imperium nu mai are un înțeles absolut. Statul avea un caracter pronunțat de dominațiune la începutul formațiunii sale. Acest atribut nefiind de natura sa cu timpul devine ceva accidental și ca un mijloc în vederea unui scop înalt: binele general. În natura sa intimă statul este o cooperare socială, din care se naște factorul progresului. Rolul său este de a da energiei naționale o îndrumare bună; având toate mijloacele necesare trebuie să urmărească și să realizeze toate problemele sociale ce se impun și reclamă o deslegare.⁷⁾

În dreptul privat ideea libertății începe a dobândi un sens nou. Codurile civile existente preconizează principiul libertății individuale, în virtutea căruia individul poate face tot ce nu va tămă pe altul. În sfera sa de libertate, statul nu-i poate impune decât obligațiuni negative. Teoria nouă pleacă dela nevoia solidarității sociale cu sancțiuni pozitive. Viața omului având o valoare socială, individul este obligat a nu face rău nici lui, nici altuia. Prin urmare, în sistemul nou tentativa de suicid, duelul, spectacolele publice primejdioase sunt pedepsite; statul este obligat a controla ocupațiunile vătămătoare lucrătorului; tot din acest sistem se inspiră legile de prevenire socială.

Problema voinței este și ea supusă unei interpretări noi cu aplicațiuni utile. Din punct de vedere individualist voința juridică este actul ocrotit de societate. O persoană dă ceva, alta primește, cea dintâi este titularea unui drept, cea din urmă este grevată de o obligație. Acest raport formează o stare de drept asupra căreia voința are putere de modificare. Voința creiază, modifică, stinge obligațiunile, deci, numai persoanele sunt susceptibile de drepturi și obligațiuni. Problema voinții a pus în discuție și chestia persoanelor colective. Și atunci întrebarea: aceste persoane au voință? Drept răspuns s'a creat ficțiunea personalității morale. Acest sistem cadra cu regimul vechi, în care libertatea asociației era exclusă. De câțiva ani încoace însă, în țările mari europene o mișcare puternică de asociație accentuându-se, construcția juridică individualistă nu mai cadrează cu realitatea, deoarece, sau colectivitățile n'au voință și legea nu poate să le dea ceiace le lipsește, sau o au și atunci n'au nevoie de lege. Ceiace importă astăzi, nu este teoria ficțiunii legale, ci scopul. Urmărește asociația un scop social bine făcător, toate actele ei trebuiesc recunoscute. Pilda a dat-o legea lui Waldeck Rousseaux din 1901 asupra libertății asociațiunilor. În această lege nu se vorbește nicăeri despre noțiunea de persoană morală, ci despre scopul urmărit, pe care legiuitorul îl ocrotește.

7) C. G. Stere. Introducerea în Studiul Dreptului Constituțional

Sub regimul metafizic individualist actul juridic se confundă cu voința internă, ne manifestată, cu intenția părților. Față de formalismul roman voința deliberativă interpretată în sens larg era un progres. Dreptul modern nu ocrotește decât voința declarată; ea este de ordin social, se confundă cu scopul în vederea binelui public. Ideia nouă a găsit multe aplicații în jurisprudență. În viștile de consimțământ nu se mai admite cazuri de eroare pentru cei care au avut în intenție părțile, ci pentru cei care au declarat. În actele de împrumut pe lângă obiect și cauză se are în vedere și motivul determinat. În dispozițiile testamentare, în donațiile dintre vii, condițiile imposibile sau contra bunelor moravuri se socoteau nescrise; astăzi sunt declarate nule, ca antisociale. În fundațiile de ordin privat nu se mai respectă riguros legătura dintre subiectul activ și pasiv de drept. Jurisprudența clasică anula legatele în vederea instituțiilor de utilitate publică neexistente la deschiderea succesiunii lipsind raportul juridic menționat mai sus; jurisprudența nouă validează aceste dispoziții.

În sistemul contractual clasic orice stare de drept presupune tot un raport între 2 sau mai multe persoane. Principiul s'a luat din dreptul roman. Se susține că formele contractului sunt numeroase — convenția făcând legea părților —, totuși sfera sa este mărginită. Date fiind caracterale stabilite, sunt demne de reținut subtilitățile civilistilor de a introduce în sfera contractului situații noi juridice, sfortare, care n'a reușit. În contractul de adesiune, de pildă, în locul acordului de voință este numai voința unilaterală, care voește a stabili legătura juridică legală. În contractul colectiv de concesiune a serviciului public sunt dispoziții referitoare la terții, care ne luând parte în contract, n'ar trebui nici să le vătămă, nici să le folosească, situația ce nu se poate explica prin stipulația pentru altul. Contractul colectiv de muncă iarăș nu se poate explica prin teoria mandatului. În aceste situațiuni noi intervenind legea de interes general, ele ies din sfera contractului clasic, cu caracter individual, temporal.

În legătură cu voința, responsabilitatea individualistă întemeiată pe culpă începe să se transforme în responsabilitatea grupelor, luând forma riscului. În sistemul probelor nu mai este vorba de greșala subiectivă, ci de prejudiciul obiectiv: grupa care profită, suportă și riscul. Astfel, în accidentul de muncă grupa muncitoare și grupa capitalistă fiind în luptă, cea din urmă având beneficiul va suporta și riscul profesiei⁷⁾.

Arătându-se în esență ideile noi asupra liber-

tății și voinței, considerate ca atribute ale naturii umane, este important a se arăta și locul pe care persoanele, cu întreaga lor sferă juridică, îl ocupă în lege. În această privință s'a spus că codul civil, este legea tatălui și a bărbatului. Redactorii lui s'au inspirat mai ales din dreptul roman scris, care făcea din soț: șef, părinte, judecător și legiuitor, iar din femeie și copii, accesoriile casei. Sub influența condițiilor economice femeia însă a început să capete mai mult loc în menaj, în obiceiuri, în instituțiile publice. Femeia bogată putând renunța la ipoteca legală asupra dotei, la regimul comunității, pune pe soț sub dependența sa economică. Femeia muncitoare putând să-și retragă economiile depuse, să-și primească salariul fără asistența soțului, începe a se emancipa de autoritatea maritală.

Copilul își atrage tot mai mult protecția legii: jurisprudența asimilând pe tatăl rău cu tutorul încorect îi ridică dreptul de administrație asupra averii, de supraveghere și de corecție asupra copilului.

Dispoziții de lege echitabile încep a se fixa și în favoarea soțului supraviețuitor dândui vocație ereditară asupra soțului decedat.⁸⁾

Foarte interesantă este și instituția proprietății considerată în transformările prin care trece. Proprietatea răspunde unor nevoi economice, ce evoluează mereu în sens de socializare. La început a fost destinată a satisface scopuri curat individuale. Juriștii nu s'au preocupat de natura proprietății, de legitimarea apropierei bunurilor, ei au privit numai efectele, declarând-o intangibilă, acordând detentorului un drept absolut, iar terțelor persoane impunând respectul acestui drept. Imaginea proprietății este dominium roman, ea este deci expresia suveranității individuale. Redactorii codului civil fiind proprietari au protejat proprietatea în mii de chipuri. De altfel și constituția și procedura civilă pun pe planul întâi tot chestia proprietății. Din aceste principii urmează că proprietarul poate abuza, neglija, părăsi proprietatea. Astăzi aceste caractere tind să dispară: detentorul modern est privit ca o piesă în mașina complicată a organismului social. Proprietatea devenind din speculațiune, funcțiune, proprietarul trebuie să pună în valoare bunul ce deține, să sporească solidaritatea și bogăția socială. Prin funcțiunea ce ocupă se impune proprietarului obligațiuni de ordin obiectiv, în sensul de a intensifica munca, de a pune în raport interesele sale cu nevoile mulțimei. Jurisprudența a hotărât — în armonie cu această concepție — că dacă în principiu dreptul de proprietate este absolut, în exercițiul său trebuie supus satisfac-

⁸⁾ Maxime Leroy. Le Code Civile et le Droit nouveau, Bibliothèque Socialiste.

⁷⁾ Léon Duguit. Op. cit.

țiunei unui interes serios. Prin aceasta uzul dreptului de proprietate primește o limitare apreciabilă.⁹⁾

Dar consecința cea mai importantă este, că din această concepție se creiază noțiunea de proprietate fără proprietar, care se substituie proprietății stăpânită de un titular. Autonomia proprietății, neafectată unui subiect de drept, se găsește mai ales în proprietatea colectivă a fundațiilor cu caracter de utilitate publică. În Franța, cu prilejul separațiunii bisericești de stat, jurisprudența a aplicat acest principiu în conflictele dintre comună și asociațiunile religioase.¹⁰⁾

Dreptul clasic a reglementat codul proprietății, dreptul nou trebuie să creieze codul muncii. Contractul de muncă din codul Napoleon este foarte restrâns. Redactorii lui s'au inspirat din ideile revoluției franceze, care se fereau de a fixa servajul personal. Ar fi fost firesc ca orânduirile revoluției să încurajeze mișcarea democratică, cu toate acestea ele opreau gruparea muncitorească. Transformarea contractului de muncă începe cu legea dela 30 Oct. 1836, prin care se acordă protecție minorului în fabrică, încetând de a mai fi socotit ca obiect în mâna patronului. Atenția către lumea muncitoare o atraseră scrierile lui Fourier, Saint Simon, Tocqueville. La 23 Martie 1843 vine legea minelor luând măsuri în interesul muncitorilor. Un echilibru simțit însă între clasa muncitoare și legile existente se face tocmai prin legea din 25 Mai 1864, prin care se recunoaște ca persoană juridică Sindicatul uvrier. De aci înainte contractul de muncă nu se mai discută individual, ci între patron și sindicat. Tot în acest an se fondează la Londra «Asociația internațională a Muncitorilor». În 1869 s'a fondat la Paris «Camera Federală a Societății Muncitoare». Vine apoi o serie de legi foarte importante pentru muncitori: Legea Sindicatelor profesionale din 21 Martie 1884, care legalizează sute de sindicate fără autorizație; legea din 27 Decembrie 1892, care dă drept la daune în contractul de muncă părții, care este victima unui abuz de drept, prin concediul inoportun; legea din 1892 asupra arbitrajului dintre patron și lucrător. În 1895 se face «Congresul Confederațiunii Generale a muncii», socotit ca o constituantă a unității muncitoare. Legislația uvrieră este o operă personal muncitorească, ce s'a infiripat paralel cu activitatea parlamentară capitalistă și care trebuie codificată. Legislația uvrieră franceză a servit de călăuză și în reglementarea contractului de muncă în țara noastră.¹¹⁾

O altă față a chestiunii sociale de astăzi este și emanciparea economică a mulțimii. Un sistem

de mare actualitate preconizează modificarea regimului succesoral în sensul că preluările statului trebuie să formeze o vastă socializare a mijloacelor de producție, iar restul succesiunii să rămână moștenitorilor pentru capitalizarea particulară. Astăzi energia cheltuită în muncă nu este în raport cu beneficiile muncitorului. Inegalitatea repartiției produce mizeria maselor, din care decurg atâtea viții sociale. Pricina răului vine în mare parte din separarea muncitorului de instrumentele de producție. Capitalistul având aceste mijloace în mână progresează, iar muncitorul rămâne pe loc. Până acum legea n'a făcut nimic serios în privința dezacumulării. Datoria părinților către copii are natura unei asistențe sociale, ei se pot însă achita lasându-le și mai puțin. Sistemul actual de moștenire confundă capitalul de producție cu cel de consumație; sistemul succesoral viitor preconizează preluări progresive în timp, cu următoarele condițiuni: naționalizarea instrumentelor de producție să se facă stabilind un echilibru între capitalul privat și cel național; dezacumularea să se facă echitabil stimulând munca și economia; să se garanteze selecția celui mai capabil, reducându-se numărul leneșilor; să se desvolte sentimentul de răspundere al părinților, menținându-se legăturile de familie. Pentru a nu lăsa o impresie dăunătoare, sistemul trebuie să se aplice moderat: se va transmite $\frac{2}{3}$ din ereditate numai copiilor și nepoților cu dreptul de uzufruct pe viață. Ei nu vor putea dispune decât de economiile lor; la încetarea lor din viață moștenirea primită revine de drept statului. Această formulă are folosul că lasă liberă averea în mâna celui ce o face prin muncă și dezacumulează repede averea nemuncită. Preluarea progresivă nu va opri economia, de oarece, omul economisește pentru descendenții săi imediați, la cei mai depărtați gândindu-se puțin, iar statului îi va aduce imense capitaluri de producție, pe care le va putea pune la îndemâna muncitorilor spre a-și îmbunătăți situația. Posibilitatea experienței a dovedit preluarea dreptului de proprietate artistică și a brevetelor de invenție.¹²⁾

Noile condiții ce se impun în viața juridică și economică implică o schimbare în rolul judecătorului față de lege.

În sistemul de astăzi judecătorul are un rol pasiv, fiind obligat să aplice exact textul legii. În această situație rolul legiuitorului este greu, formula legii trebuind să cuprindă toate spețele viitoare. Noua metodă întinde rolul legiuitorului și la judecător, dându-i dreptul să se inspire din aceleași principii evolutive ca și legiuitorul, având astfel puțința când legea a rămas în urma tim-

⁹⁾ Dalloz 1856, II, p. 9; Sirey 1903, I, p. 12; Dalloz 1907, I, pag. 385.

¹⁰⁾ Sirey 1909, II, p. 28, jurisprudență citată din Duguit op. cit.

¹¹⁾ Maxim Leroy, op. cit.

¹²⁾ Eugenio Rignano, Question de L'Heritage, Bibliotheque socialiste.

pului s'o completeze aplicând principiul «prin cod, dar dincolo de cod». ¹³⁾ În acest caz și rolul judecătorului devine mai greu, trebuind să intervină între legiutor și cetățean. Legislația actuală exclude din sfera sa altruismul, sancționând egoismul; nu formulează binele în principiu pozitiv, legal, ci în formă negativă: „a nu face rău altuia“. Principiile legale sacrifică pe cele morale, interesele individuale, pe cele sociale. Codurile impunând cetățeanului minimum de moralitate și maximum de precauțiune legală, omoară orice pornire desinteresată. ¹⁴⁾

S'a spus însă în această privință că „legea este moartă, dar magistratul viu“. În aplicarea legii judecătorul trebuie dar să caute rațiunea ei, care de multeori este ascunsă; să măsoare dreptatea mai mult după echitate, nu după utilitate; iar în hotărârile sale să nu se reflecteze vițiile, ci virtuțile sociale. ¹⁵⁾

Organizarea democrației prin așezăminte populare cere și o democratizare a civilizației, punând cultura la îndemâna tuturilor. Inmulțirea relor sociale dovedește insuficiența culturii în masa poporului. Acțiunea cea mai patriotică este aceea a luminei. Prin unitatea ideilor se păstrează unitatea națională. Cultura constituită în privilegiu de castă dă impresia acaparării, înstrăinează clasele sociale; comunitatea ideilor apropie, rezolvă chestiile sociale în mod pașnic. ¹⁶⁾

Dorind țării noastre liniște în opera de întregire a neamului, iar conducătorilor săi patriotism luminat, «Curierul Judiciar» urează colaboratorilor și cetitorilor săi spor la muncă. *)

P. VASILESCU

Doctor în Drept din Paris
Avocat

Raportul No. 14.206/916 adresat de Judecătoria Ocolului Rural Herța, d-lui Ministru de Justiție, cu privire la executările silite în materie de punere în posesie a dobânditorului imobilului:

Domnule Ministru,

Am distinsa onoare a vă raporta următoarele:

Foarte adesea ori procedăm la punerea în posesiune a acelor care au câștigat imobile, fie prin hotărâri judecătorești, fie prin acte translativ de proprietate.

După ce facem izgonirea din imobil și când, după plecarea noastră dela fața locului, noul stăpânitor voește să facă acte de proprietar asupra terenului, se vede imediat turburat de deposedat, care îl gonește cu

forța, făcându-i imposibilă orice tendință de stăpânire și nu odată am avut de judecat cazuri grave care puneau în evidență o lipsă de legiferare a unui fapt care ar putea constitui o infracțiune.

Sunt săteni care dea rândul bat porțile judecătoriei, spre a li se da puțința să-și stăpânească pământul câștigat după ani de umbrel și cheltueală și nu odată am avut înaintea ochilor spectacolul trist de a-i vedea căzând în genunchi la picioarele noastre, cerând protecțiunea legii.

Cercetându-le dosarele, am văzut că erau puși în stăpânire de ani de zile, iar pârătul, cel deposedat, continuă prin violență să se folosească de teren.

Ce să facă bietul sătean? Acțiune în turburare de posesie? Dar acestea pot merge până la infinit și atunci tot nu câștigă nimic reclamantul.

Am intentat, în numele sătenilor reclamânți, acțiuni în daune pentru faptul turburării și tot nu am ajuns la un rezultat satisfăcător.

Nu-mi place când aud printre săteni că, pentru dânsii, nu mai e dreptate pe lumea asta.

Intotdeauna când m'am pogorât în mijlocul lor, am căutat să-i fac să înțeleagă respectul ce l datoresc legilor, întocmirilor sociale și hotărârilor judecătorești și, dacă, pe alocurea, sfatul spus cu blândeță, pătrunde, când e vorba însă de deposedări de teren, or ce facem e de prisos. Cel deposedat nu vrea să înțeleagă că, după deposedare, nu mai poate continua detențiunea terenului. Ar fi de un imens folos social, dacă s'ar crea un text în codul penal, făcându-se un delict din fapt aceluia care nu dă pace pusului în posesie.

Desigur că nu aparține judecătorului rolul de a fi legislator, dar cred că, un articol în cuprinderea următoare, ar aduce un mare bine sătenilor:

«Acel care se va folosi, sau va cerca să se folosească de un imobil după ce a fost deposedat de justiție, sau care nu va lăsa pe pusul în posesie să face acte de proprietar asupra lui, se va pedepsi cu închisoarea dela 1 lună până la 2 ani.

«Aceiași pedeapsă se va aplica și acelor care vor ajuta pe turburător, sau care, puși de dânsul, se vor deda la acte care să împiedice liberul exercițiu a dreptului de folosință al proprietarului».

Acest gen de fapte se întâlnesc numai la sate, foarte rar, sau aproape de loc, la orașe.

E sigur că frica de pedeapsă, va face ca să înceteze aceste fapte atât de vătămătoare societății.

Legea judecătorilor de ocoale actuală, izvorâtă în anul 1907, când s'au evidențiat atâtea nevoi sociale, care a voit să pună la îndemâna sătenilor o justiție rapidă, fără cheltuială și nepărtinitoare, și-a ajuns în cea mai mare parte scopul.

Trebuie însă creat tot ce se găsește util, pentru ca opera mare a legislatorului să fie completată.

Fiindcă consider justiția ca ceva sfânt, care trebuie să împrăștie mulțumire în toate părțile, cred că articolul, sub impulsia nevoilor sociale, trebuie să se nască.

Crearea acestui articol ar stârpi nu numai acest rău, dar ar evita o mulțime de alte delictive, ca, injurii, loviri și câte odată chiar crime, care se comit între săteni, dela pământuri.

Aproape nu există punere în posesie, care să nu aibă nevoie de existența acestui articol.

Lipsa lui, atrage pentru oameni pierderea încrederii în justiție, pe care o cred insuficientă, fiindcă ei spun, dacă m'am judecat atâtea ani și am câștigat, ce folos am dacă nu mă pot folosi de pământ?

Astăzi întâlnesc mulți oameni care au în buzunar

¹³⁾ R. Salleilles. Quelques mots sur le rôle dela methode historique dans l'enseignement du droit. Revue internationale de l'enseignement; Fr. Génv. Methode de l'interprétation et sources en droit positif privé.

¹⁴⁾ V. Erbiceanu. Tendințele noi în Drept.

¹⁵⁾ A. France. Opinions sociales. Bibliothèque socialiste.

¹⁶⁾ C. Bouglé. Pour la Democratie française.

*) Acest articol fusese scris pentru primul număr ce era să apară la 1 Ianuarie 1919.

hotărâri definitive pe care le-au executat asupra imobilului și, pe care, totuși, nu l stăpânesc.

Supunându-vă acestea la cunoștința Domniei voastre, Domnule Ministru, o observație din practica mea de judecător și numai în dorul unui bine social, vă rog să bine voiiți a face cele ce veți crede de-cuviință.

Herța 25 Iulie 1916.

Judecător (s) Traian-Romulus Scriban

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA I

Audiența dela 13 Februarie 1919

Președenția D-lui Victor Romniceanu, președinte

Leon Alcalai și alții cu D. H. Papaianopol

Decizia No. 20

Contract de închiriere.—Consimțirea lui înainte de 26 Oct. 1915 cu chirie progresivă.—Neaplicabilitatea art. 35 din legea măsurilor excepționale.

Articolul 35 din legea măsurilor excepționale oprește pe timpul războiului european și un an după încheerea păcii sporul de chirie peste cea constatată la 26 Oct. 1916 pentru contractele nu mai vechi de 1 Martie 1913.

Pentru a exista o abatere dela această dispozițiune, trebuie să fie neapărat două contracte: un prim contract din care să rezulte chiria ce se plătea la 26 Oct. 1915 și un al doilea contract, consimțit în urmă, prin care să se sporească această chirie.

Prin urmăre, un singur contract, consimțit înainte de 26 Oct. 1915, pe termen de 5 ani următori, care fixează o chirie progresivă dela un an la altul, are a se executa întocmai pentru tot timpul duratei, de oare ce, în acest caz, n'a existat decât un singur contract și deci un singur acord de voințe.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați Ladico și Em. Pantazi din partea recurenților Alcalai în dezvoltarea motivelor de casare și pe d-l avocat N. Miteșcu din partea intimatului Papaianopol în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

«Violarea art. 35 al. II din legea măsurilor excepț. din 5 Aprilie 1916.

«Contractele în curs sau acelea încheiate după 26 Oct. 1915 până la promulgarea acestei legi, vor fi reduse de drept la chiria contractată la 26 Oct. 1915, recte 23 Aprilie 1914.

«Legea presupune deci existența a cel puțin două contracte: unul în litigiu, a cărui preț de locațiune a fost sporit și urmează deci a se reduce și altul existent la data de 23 Aprilie 1914, dar nu mai vechi de 1 Martie 1913 la prețul de locațiune al căruia urmează a se reduce.

«Ori în cazul de față nu există decât un singur contract, încheiat la 4 Septembrie 1913, existent la data de 23 Aprilie 1914 și în curs de executare chiar azi.

«In consecință se violează acest text de lege când se caută a ni se aplica».

Având în vedere sentința supusă, recursului;

Văzând art. 35 al. II din legea măsurilor excepționale din 5 Aprilie 1916;

Considerând că, în scop de a se opri scumpetea excesivă a chiriilor, legiuitorul din 1916, a adus oarecare restricțiuni exercițiului dreptului de proprietate și acestea numai excepțional pentru împrejurările extraordi-

nare în care se află țara și pentru un timp anumit, adică în tot timpul duratei războiului european și un an după încheerea păcii;

Că astfel, prin art. 35 din lege, a dispus să nu fie permisă sporirea chiriei peste aceea care se găsește fixată la 26 Oct. 1915, în contractele fie scrise fie verbale, însă nu mai vechi de 1 Martie 1913, adăogând într'un aliniat următor că: „contractele în curs sau acelea încheiate după 26 Oct. 1915 până la promulgarea acestei legi vor fi reduse de drept la chiria constatată la 26 Oct. 1915“;

Considerând că aceste dispozițiuni de lege constituind o excepțiune la principiul libertății convențiilor, efectele lor cată să se producă numai asupra convențiilor născute în timpurile excepționale ale războiului european și până la încheerea păcii;

Că ceea ce legea oprește este ca în timpul acestui război să nu se sporească chiria, printr'un nou contract, peste cea constatată la 26 Oct. 1915, cu alte cuvinte pentru ca art. 35 să fie aplicabil trebuie neapărat să existe două contracte deosebite de închiriere: un prim contract din care rezultă chiria ce se plătea la 26 Oct. 1915, și un al doilea contract consimțit în urmă, prin care se sporește chiria;

Că însuși autorul legii, întrebat în Senat asupra înțeleșului și întinderii art. 35 menționat, a declarat: „Data de 26 Oct. 1915 servă pentru fixarea chiriei care nu mai poate fi sporită prin vre-un nou contract“;

Că, prin urmăre, atât din textul art. 35 cât și din debaterile parlamentare ce au avut loc cu ocasiunea votării acestei legi, rezultă că legea a voit ca asupra unui contract în vigoare la 26 Oct. 1915 să nu se poată schimba stipulațiunile dintr'insul cu privire la chirie;

Considerând că, în specie, din sentința atacată se constată că între recurenți și intimat a intervenit un singur contract la 4 Septembrie 1913, pe termen de 5 ani și cu un preț de locațiune care nu este egal ci variază în măsură progresivă dela un an la altul;

Că fiind vorba de un singur acord de voințe, adică de o singură convențiune care era în curs de executare la promulgarea legii măsurilor excepționale privitoare la chirii, această convențiune avea să-și producă efectele sale fără nici o restricțiune, întrucât nu cădea în prevederile legii excepționale;

Considerând că Tribunalul hotărând altfel, a nesocotit și deci a violat art. 35 din legea sus citată;

Că de aceea sentința adusă în recurs are a fi casată pentru acest motiv, fără a se mai cerceta alte mijloace invocate în recurs, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚE, S. II

Audiența dela 8 Martie 1916

Președenția d-lui G. N. Bagdat, prim președinte

Panaît Mihai cu I. E. Vasiliu și altu

Convenție matrimonială.—Regim dotal.—Stipularea unei comunități de căștigari.—Imobil cumpărat de un soț în timpul căsătoriei.—Dacă face parte din fondul comun al acestei societăți? — (Art. 1287 și 1290, 1291, 1293, 1517, 1522, 1228 și 1229 din codul civil și art. 494 din pr. civilă).

Deși legiuitorul român n'a primit ca regim matrimonial legal regimul comunității de bunuri, cum este în Franța, menținând regimul nostru tradițional care este cel dotal, totuș a permis soților prin articolul 1287 din codul civil ca, adoptând regimul dotal, să poată stipula în acelaș timp și o comunitate de căștigari care se compune din tot ce dobândește în

timpul căsătoriei fiecare din soți sau amândoi împreună, fie prin industria lor, fie prin economiile realizate din veniturile averei lor dotale sau parafernale.

După art. 1290 din codul civil român, fondul comun al acestei societăți fiind format din toate câte soții câștigă în timpul căsătoriei, fie în parte, fie împreună, urmează față de o redacțiune atât de generală și clară, că intră în acest fond și imobilele cumpărate de unul din soți, presupțiunea juridică fiind că ele au fost cumpărate cu banii economisiți de soți din veniturile averei lor, cari venituri aparțin comunității; și nu se poate deduce din eliminarea art. 1402 francez că legiuitorul ar fi voit să excludă din patrimoniul comunității imobilele dobândite cu titlu oneros.

Decizia civilă No. 62/916. — Casată, după divergență și în urma recursului făcut de Panait Mihai, decizia Curții de apel Iași s. II No. 49/913, dată în procesul cu I. E. Vasiliu și altul.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier Raicoviceanu;

Pe d-l avocat C. Sipsom, în dezvoltarea motivelor de recurs;

Pe d-l avocat G. Tașcă, în combateri și;

Pe d-l Procuror Fr. Papp, în concluziuni pentru casare;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocot:

«Violarea art. 1291, 1289 și 1224 c. civ.

«În adevăr, după ce Curtea stabilește că fac parte din asociațiunea de câștiguri toate câte soții vor câștiga prin industria lor sau prin economii, apoi exclude din patrimoniul asociațiunii de câștiguri imobilele cumpărate de soț pe numele său, în timpul căsătoriei, aceasta pentru motivul că legiuitorul nu a admis art. 1492 c. civ. fr., apoi într'un considerent următor stabilește că acel care pretinde că imobilul cumpărat în timpul căsătoriei aparține societății de achizițiuni, trebuie să dovedească că imobilul a fost cumpărat cu banii asociațiunii, uitând astfel ceea ce însăși Curtea stabilise într'un considerent anterior, că toate imobilele câștigate în timpul căsătoriei sunt ale asociațiunii de câștiguri, deci și sumele de bani cu cari s'au cumpărat imobilele urmărite.

«Ca, apoi, din faptul că soția, în timpul căsătoriei, și după moartea ei, copiii minori, n'au ridicat pretențiuni asupra averii comune Curtea deduce că această avere aparține în mod exclusiv soțului urmărit și astfel violează art. 1224 c. civ., care spune că cap al asociațiunii conjugale e bărbatul; că, prin urmare, soția nici nu putea să formuleze pretențiuni asupra administrațiunii averii comune și, în tot cazul, tocmelele căsătorești neputând fi modificate în timpul căsătoriei, Curtea violează art. 1288 c. civ., când, din atitudinea soției în timpul căsătoriei, trage concluziuni în contra regimului adoptat de soți prin contract».

Având în vedere decizia supusă recursului, din care rezultă că, prin contractul matrimonial, transcris la No. 118 din 1888, soții Natalia și Ion Vasiliu, adoptând regimul dotal, au prevăzut, în același timp, că se supun regimului societății de câștiguri, astfel cum e regulat de art. 1287 și următorul c. civ.; că, după desfacerea căsătoriei, prin moartea soției, în 1908, Paul Löbel, creditor chirografar al lui Ion Vasiliu, a pus în urmărire silită mai multe imobile din orașul Bârlad, pe cari debitorul său, I. Vasiliu, le cumpărase, în timpul

căsătoriei, cu banii strânși din economiile făcute în acel curs de timp; că, la această urmărire, minorii defunctei Natalia Vasiliu, născută Nicu reprezentați la început prin tutorul lor legal I. Vasiliu, iar apoi prin tutorul adhoc Panait Mihai, azi recurent, au făcut contestațiune, pe motiv că imobilele urmărite au fost proprietatea societății de câștiguri stipulată prin contractul matrimonial între părinții lor, iar nu proprietatea exclusivă a tatălui lor, și că la încetarea căsătoriei societatea dizolvându-se, dânsii, ca moștenitori ai mamei lor, se găsesc în indiviziune cu tatăl lor, așa că urmărirea trebuie suspendată până la facerea împărțelei, conform art. 1291 c. civ. și 491 pr. civ.;

Că, Curtea de apel din Iași a respins contestația, pe motiv că, deși imobilele au fost cumpărate în timpul căsătoriei, nu s'a făcut dovada că au fost cumpărate cu banii societății și că, în lipsa unei atari dovezi, ele aparțin lui I. Vasiliu, de oarece pe numele lui au fost cumpărate și tot el s'a considerat de exclusiv proprietar în tot timpul, fără nici o opunere din partea soției, care n'a manifestat, prin nici o atitudine, dreptul său de coproprietară; că, mai adaugă Curtea, în legea română, imobilele dobândite în timpul căsătoriei, nu pot fi considerate ca aparținând societății de câștiguri, de oarece legiuitorul român nu a reprodus art. 1402 din codul francez, care stabilește, până la proba contrarie, o presupțiune de proprietate în favoarea comunității legale de bunuri asupra oricărui imobil dobândit în timpul căsătoriei, cu titlu oneros;

Considerând că, deși legiuitorul român n'a primit ca regim matrimonial legal regimul comunității de bunuri, cum este în Franța, menținând regimul nostru tradițional, care este cel dotal, totuși a permis soților, prin art. 1287 c. civ., ca, adoptând regimul dotal, să poată stipula în același timp și o comunitate de câștiguri, care se compune din tot ce dobândește în timpul căsătoriei, fiecare din soți sau amândoi împreună, fie prin industria lor, fie prin economiile realizate din veniturile averei lor dotale sau parafernale;

Că, din moment ce legiuitorul nu a reprodus din dispozițiunile legii franceze, relative la regimul comunității de bunuri dintre soți, decât cele ce fac obiectul art. 1287-1293 din codul român, chestiunea dacă imobilul dobândit cu titlu oneros de unul din soții căsătoriți sub regimul comunității de câștiguri, aparține comunității sau exclusiv soțului cumpărător, urmează să fie rezolvată numai prin textele reproduse în legea română, fără nici o referire la textele eliminate ale legii străine; că, după art. 1290 român, fondul comun al acestei societăți, fiind format din toate câte soții câștigă în timpul căsătoriei, fie în parte, fie împreună, urmează, față de o redacțiune atât de generală, că intră în acest fond și imobilele cumpărate de un soț, presupțiunea juridică fiind că ele au fost cumpărate cu banii economisiți de soți din veniturile averei lor, cari venituri aparțin comunității; că, dar, nu s'ar putea deduce din eliminarea art. 1402 fr., că legiuitorul ar fi voit să excludă din patrimoniul comunității imobilele dobândite cu titlu oneros, și Curtea de apel judecând că nu fac parte din comunitate imobilele dobândite cu titlu oneros, a violat dispozițiunile art. 1290 c. civ.;

Considerând, de altă parte, că între comunitatea de câștiguri, stipulată între soți prin contracte matrimoniale și celelalte societăți civile, nefiind nici o analogie, chestiunea mai sus pusă nu poate fi rezolvată nici după regulile societăților civile, în genere; că, dar, când Curtea de apel decide că imobilele cumpărate de I. Vasiliu nu aparțin comunității și pentru motivul că le-a cumpărat singur, fără concursul soției sale și fără un mandat special din parte-i, face o greșită aplicațiune a regulilor prevăzute de art. 1517 și 1522 c. civ. numai pentru societăți, și violează și din acest punct de vedere dispozițiunile art. 1291 c. civ.;

Considerând că, dacă soția lui I. Vasiliu n'a manifestat, cât a trăit, nici o pretențiune asupra averii urmărite, iar soțul I. Vasiliu s'a considerat ca exclusiv

proprietar, fără opunere din partea soției, motiv pentru care, la moartea acesteia, n'a mai luat măsuri de regularea tutelei și drepturilor minorilor, nici aceste considerațiuni nu justifică soluțiunea admisă de Curtea de apel, de oarece soții nu pot, în timpul căsătoriei, prin conivența lor sau recunoașterile ce ar face, să modifice regimul adoptat prin contractul matrimonial și să schimbe condițiunea juridică a averii pe care legea o declară patrimoniul comunității; că, Curtea de apel, judecând contrariu, a nesocotit și dispozițiunile art. 1228 și 1229 c. civ.;

Că, așa dar, recursul e întemeiat și urmează să fie admis.

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

TRIBUNALUL DOLJ SECȚIA II

Audiența dela 29 Maiu 1913

Președenția D-lui C. GOLFINEANU, președinte

Sentiința civilă No. 388

Adopțiune.—Introducerea cererii de înscriere a sentiinței în termen.—Trecerea ei în registru de stare civilă, după expirarea termenului de trei luni.—Validitatea adopțiunii.—(Art. 323 C. civil.)

O adopțiune este valabilă când cererea de înscriere a hotărârei s'a făcut de părțile interesate în termenul de trei luni prescris de art. 323 C. civ. chiar în cazul când, din neglijența oficiului de stare civilă, ea nu a fost înscrisă în registru de stare civilă înăuntrul acestui termen.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de Ioana, Ilie și Ioana M. Pârvaleasa, prin petițiunea adresată acestui Tribunal și înreg. la No. 3470, din 23 Februarie 1910, care are de obiect de a fi obligate părțile Ioana Ion Stănescu, azi recăsătorită cu Tudor Bălșeanu și Bălășea Filip Marinescu, a le lăsa în plină proprietate și posesiune următoarea avere rămasă după urma defunctului lor frate Filip Marinescu, situată în comuna Livezile și care se compune . . . ;

Având în vedere actele cauzei și susținerile părților din care reese în fapt următoarele.

În anul 1903 Filip Marinescu și Bălășea Filip Marinescu împreună cu Maria și Florea A. Ursu sau prezentat înaintea Judecătoriei ocolul I Craiova și au depus actul de adopțiune, prin care Filip și Bălășea Marinescu neavând copii și nici alți descendenți legitimi, au adoptat ca fiică legitimă pe Ioana azi recăsătorită cu T. Bălșeanu, că D-nu Judecător de ocol prin cartea de judecată cu No. 25/903 a încuviințat adopțiunea, că acea hotărâre a fost confirmată și de Trib. Dolju s. II, că această sentiință fiind definitivă Filip și Bălășea Marinescu în ziua de 31 Maiu 1904 s'au prezentat înaintea Oficerului stărei civile al comunei Glodu și prin petițiunea înreg. la No. 1094 dip 31 Maiu 1904, au cerut înscrierea în registrele de stare civilă; că, încetând din viață Filip Marinescu, reclamanții au cerut punerea peceților pe averea numitului defunct, iar pârâta Ioana Stănescu, azi recăsătorită cu T. Bălșeanu, a făcut contestații la punerea pecețiilor și d-nu Judecător de ocol constatând că dânsa este unica moștenitoare, a dispus ridicarea sigiliilor și că reclamanții în urma acestora a făcut acțiunea de față în anularea adopțiunii;

Având în vedere că reclamanții înaintea Trib. prin d-nu avocat Guran au susținut că adopțiunea ce se pretinde ca făcută de defunctul Filip Marinescu pe când era în viață și soția sa Bălășea Marinescu în persoana pârâtei Ioana I. Stănescu, azi recăsătorită cu Tudor Bălșeanu, nu poate să fie valabilă și că a rămas fără ființă, întrucât ea nu a fost înscrisă în termenul de 3 luni prevăzută de lege și cere ca nmitele pârâte să le lase în plină proprietate și posesiune averea din acțiune,

fiind dânsii unicii moștenitori cu titlu de frați și soră ai defunctului Filip Marinescu;

Având în vedere că din atestarea făcută de Oficerul stărei civile pe sentiința de adopțiune și registrele de intrare pe anul 1904 al comunei Glodu, rezultă că defunctul Filip Marinescu pe când era în viață împreună cu soția sa Bălășea, au cerut înscrierea sentiinței de adopțiune în ziua de 31 Maiu 1904, adică în termenul de 3 luni ce curgea dela 1 Martie 1904, data pronunțării sentiinței definitive și care se împlinea la 1 Iunie 1904;

Considerând că deși această înscriere s'a făcut posterior de Oficerul stărei civile în registrele de stare civilă, adică după 3 zile dela primirea petițiunii de înscriere a sentiinței de adopțiune, chestiunea rămâne a se discuta dacă înscrierea făcută de Oficerul stărei civile, după 1 Iunie 1904, constituie un motiv de nulitate a ei din cauza neînscrisului în registrele stărei civile de către Oficerul stărei civile însărcinat după lege cu aceste operațiuni;

Considerând că legiuitorul prin art. 323 cod. civil în partea finală, spre deosebire de textul francez, art. 359, arată că adopțiunea va rămâne fără nici un efect și valabilitate dacă n'a fost înregistrată în termenul de 3 luni dela darea hotărârei care pronunță adopțiunea, spre a se ști dacă părțile persistă în voința lor de a săvârși adopțiunea;

Având în vedere că voința legiuitorului român prin cuvântul de «înregistrat» n'a fost alta decât de a se asigura dacă părțile adoptatoare mai persistă în voința lor de a face adopțiunea, însă le-a pus obligațiunea ca cererea lor de a se înscrie adopțiunea în registrele de stare civilă să fie înregistrată înăuntrul termenului de 3 luni pentru ca adopțiunea să devie perfectă;

Considerând că în speță cererea de înscrierea hotărârei de adopțiune făcută de Filip Marinescu și Bălășea Marinescu, se constată că a fost primită și înregistrată de oficerul stărei civile în ziua de 31 Maiu 1904, adică în termenul util cerut de art. 323 cod. civil; că, dacă ea n'a fost înscrisă în aceiași zi în registrele de stare civilă, această vină nu se atribuie părților, căci ele au făcut tot ce le-au stat în putința lor pentru a fi considerată ca perfectă și validă adopțiunea, ci Oficerul stărei civile, și că ele nu pot suferi din cauza neglijenței acelor funcționari;

Că, așa fiind adopțiunea de față se consideră ca perfectă și deci pârâta Ioana I. Stănescu azi recăsătorită cu Tudor Bălșeanu, fiind fiică adoptivă a lui Filip Marinescu, are vocațiune la întreaga avere și că prin urmare acțiunea în revendicare se găsește nefondată și cată a se respinge;

Pentru aceste motive, redactate de d-nul președinte Golfineanu, Trib. respinge ca nefondată acțiunea, etc. *)

(ss) C. Golfineanu, C. C. Budișeanu

Grefier, (s) M. Iiescu

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA COMERCIALA

Audiența de la 2 Aprilie 1913

Președenția N. T. METAXA, judecător

Sentiința No. 691

Revizuire. — Minori. — Termen. — Art. 291, 297 și 742 Proc. civilă.

Legiuitorul a dat drept minorilor a face cerere de revizuire, când nu au fost apărați, atât în timpul minorității, prin tutorele lor, cât și în termen de 2 luni după ce au devenit majori.

Tribunalul,

Având în vedere cererea de revizuire făcută de Colonel C. Cristescu în calitate de tutore al minorilor

*) Această sentiință a rămas definitivă prin neapelare. (N. R.)

Lupu, prin petiția înreg. la No 51474 din 4 Decembrie 1912, în contra sentinței acestui Tribunal cu No. 631/912, prin care s'a validat poprirea încuviințată prin ordonanța cu No. 842/912 și înființată de Portărelul N. V. Georgescu de pe lângă acest trib. prin procesul verbal cu data 25 Ianuarie 1912 și în consecință s'a obligat d-na Maria Emil Petrescu ca din orice sume de bani ce datorește minorilor Gheorghe și Dumitru Lupu, să plătească d-nei Alexandrina Hagi Panteli suma de 15000 lei, cu procente de 6% pe an de la 23 Martie 1911 până la achitare, plus 50 lei cheltueli de judecată ce d-na Panteli are a lua dela minorii Lupu în baza sentinței acestui tribunal No. 1097/911, investită cu formula executorie, plus una sută lei cheltueli de judecată în instanța de validare;

Având în vedere susținerile orale și scrise ale părților, concluziunile d-lui reprezentant al Ministerului public, precum și actele și lucrările din dosar;

Având în vedere că în fapt se constată că în ziua de 7 Mai 1912, dată când s'a validat poprirea făcută de Alexandrina Hagi Panteli în mâinile d-nei Maria Emil Petrescu pentru sumele de bani ce avea de primit dela mama minorilor, tutorile minorilor Lupu, Colonel Cristescu nu s'a prezentat în instanță pentru susținerea drepturilor minorilor, rămâne deci a examina dacă în cazul acesta minorii, neajunși la majoritate, au dreptul în principiu a face cerere de revizuire sau nu l'ar avea de cât la majorat conform art. 742 aliniatul final din cedura civ.

Considerând că prin dispozițiunile art. 291 proc. civ. se prevede că: statul, județul, comunele, stabilimentele publice sau de utilitate publică, nevârstnici, interziși și cei puși sub consiliu judiciar, pot cere revizuirea, dacă cei însărcinați a-i apăra, i-au apărât cu viclenie, sau nu i-a apărât de loc, asupra capătului sau capetelilor de cerere admise în judecată, iar prin art. 297 pr. civ. se prevede termenul în care cei de mai sus vor avea dreptul să facă această cerere de revizuire, adică de două luni dela primirea copiei de pe hotărîrea rămasă definitivă, precum și că dreptul de revizuire nu împiedică răspunderea civilă și penală a reprezentanților incapabililor mai sus arătați, pentru cazul de viclenie;

Considerând că după dispozițiile acestor două texte de lege din procedura civilă rezultă neîndoios că minorii, neajunși la majoritate, au dreptul de a face cererea de revizuire în contra hotărîrilor cari s'au pronunțat contra lor, fără ca ei să fi fost apărați în instanța de către reprezentantul lor;

Considerând că deși prin aliniatul final al art. 742 din proc. civ. se prevede că minorii pot exercita dreptul de revizuire în termen de două luni dela majoritate, totuși din această dispozițiune a art. 742 pr. civ. nu se poate trage concluzia că cererea de revizuire nu s'ar putea face decât de minorii ajunși la majoritate, de oarece n'ar fi admisibil ca legiuitorul să prevadă o astfel de dispozițiune care în loc de a favoriza pe minori din contră i-ar prejudicia și chiar i-ar ruina; și astfel că, un drept care le-ar fi util în timpul minorității să le devie iluzoriu și absolut inutil după ce ar ajunge la majoritate; căci la ce le-ar mai folosi minorilor dreptul de a revizui o hotărîre judecătorească care prin neglijența tutorului lor de a se prezenta în instanță pentru a-i apăra, i-a condamnat a da tot avutul lor unei persoane care îi acționase în judecată și care până ce minorii să devină majori pentru a avea dreptul de a face cerere de revizuire, persoana care câștigase contra lor ar deveni insolubilă, sau ca în speța de față, la ce le-ar mai fi utilă minorilor cererea de revizuire după ce vor deveni majori, dacă ei în tot acest timp al minorității ar risca să fie cu desăvârșire lipsiți atât de educație cât și chiar de existență, căci sumele poprite le acaparează întregul lor venit pe mai mulți ani;

Că, așa fiind, singura interpretare juridică și echitabilă a dreptului de revizuire al minorilor, nu poate fi decât, că legiuitorul a dat drept minorilor a face cererea de revizuire atât în timpul minorității prin tu-

torele lor conform art. 291 și 297 pr. civ., cât și după ce-au devenit majori conform aliniatului final ar articolului 742 proc. civ. în caz când tutorele n'a uzat de dreptul de revizuire în timpul minorității lor; așa că, cererea de revizuire făcută de Colonel G. Cristescu în calitate de tutore al minorilor Lupu, este admisibilă în principiu, și urmează ca sentința acestui tribunal No. 631/912 să fie revizuită.

In fond

Având în vedere că intimata creditoare Alexandrina Hagi Panteli, recunoaște că minorii Lupu au un venit de 16000 lei anual:

Că trib. apreciind găsește că a se popri întreg acest venit este inutil pentru creditoare căci creanța ei se poate foarte bine plăti în mai multe rate și fiind seama de cheltuelile de întreținere și educație ce trebuiesc suportate de tutorile minorilor din venitul acestora arătat mai sus, urmează a se deduce din acest venit, în acest scop, suma de 5000 lei anual; astfel că din aceste puncte de vedere, sentința revizuită caută a se retracta, și în consecință urmează ca poprirea creditoarei să se valideze după ce se va deduce suma de 5000 lei pentru întreținerea și educația minorilor, pe fiecare an.

Pentru aceste motive, tribunalului admite cererea de revizuire, etc.

(ss) N. T. Metaxa, T. Maghern.

NOTA.— Tribunalul de comerț prin hotărîrea de mai sus, care a rămas definitivă prin neapelare, decide că termenul de revizuire al minorilor pentru a uza de dispozițiile art. 291 pr. civ. de a revizui procesele în cari nu au fost apărați de loc sau apărați cu viclenie de tutorii lor, nu curge dela majoritate, dar chiar în timpul minorității și deci revizuirea se poate cere chiar de tutorul culpabil de viclenie sau neglijență în apărarea intereselor minorului.

Tribunalul de comerț atribue legiuitorului dela 1900 inadvertența de a fi edictat două articole cari se contrazic: în art. 297 termenul de revizuire curge întimpul minorității, iar în art. 742 numai dela majoritate, și trage concluzie că revizuirea specială prevăzută de art. 291 se poate exercita oricând, după aprecierea momentului oportun, atât de tutorele vinovat, cât și de minorul ajuns major.

Este adevărat că dacă revizuirea s'ar cere, pe motivele de drept comun, în temeiul art. 288, 289 și 290 pr. civ. în practică sistemul legiuitorului se traduce în sensul că revizuirea se poate cere și de tutore și de minor la majoritate, pentru că termenul curge dela comunicarea specială prevăzută de art. 297 pr. civ. și dacă această comunicare nu s'a făcut în timpul minorității, minorul devenit major este încă în termen de revizuire; dar se poate cere și de tutore, căci art. 742 pr. civ. prevede că numai în cazul prevăzut de art. 291 termenul curge dela majoritate, deci în celelalte cazuri, revizuirea se poate cere și în timpul minorității.

În acest sens s'a pronunțat și Curtea de Casație prin decizia No. 502/904 *).

*) Curierul Judiciar, 1905, pag. 106.

Din acest punct de vedere legea nu e defec-tuasă, căci art. 288, 289 și 290 nu presupun nici o faptă imputabilă persoanei însărcinată să reprezinte și să apere înaintea Justiției interesele altei persoane; ele presupun o eroare a judecătorilor, descoperire de acte noi în anumite condițiuni, depozițiuni de martori, declarați mincinoși, ș. a.

Tutorele prin urmare n'ar avea nici o răspun-dere în aceste cazuri, iar buna sa credință nu poate fi suspectată. Nu este nici un motiv ca dreptul de revizuire să'i fie ridicat.

Dar revizuirea prevăzută de art. 291 pr. civ. se poate cere de chiar tutorele minorului?

Tribunalul de comerț, prin hotărârea ce adno-tăm dă o soluție afirmativă.

Consecința acestei soluțiuni este că revizuirea din art. 291 este o garanție iluzorie pentru minori.

În adevăr art. 291 presupune neglijența sau viclenia tutorilor. Tutorele care a înlesnit adver-sarilor fraudarea intereselor minorului, ar face singur revizuirea pe care n'ar susține-o sau ar susține-o iarăș cu viclenie, și ar mai îngriji ca hotărârea să rămână definitivă, astfel că minorul ajuns la majoritate, rămâne definitiv condamnat și lipsit de orice cale de atac, deoarece revizuirea nu se mai poate cere a doua oară (art. 303 pr. civ.).

Nu putem crede că acesta a fost spiritul legiuitorului. Nu putem crede că legiuitorul voind să dea minorilor o armă de apărare contra vicleniei și neglijenței celor însărcinați cu apărarea inte-reselor lor, să o încredințeze tocmai în mâna acelora contra cărora ea este îndreptată, căci ar fi un non sens să iei garanții absolut ineficace.

Desbaterile parlamentare elucidează pe deplin chestiunea.

La 16 Februarie 1900, în Senat, D-I Em. Po-rumbaru, relativ la art. 742, zice: «Cred dar că este bine să lăsăm ca dreptul de revizuire să se poată exercita după împlinirea majorității. Am scurtat termenul la 2 luni, pentru a mă conforma spiritului general al reformei ce realizăm azi, dar am menținut principiul că acest termen nu începe a curge de cât dela majoritate».

Redacția actuală a art. 742 se votează așa cum a fost propusă de D-I Porumbaru.

În Cameră, în ședința dela 3 Martie 1900, D-I Ministru al Justiției zice: «În privința termenului de revizuire am crezut ca să scurtez termenul și am voit ca aceasta să se păstreze față de Stat și de incapabili, iar în ceiace privește minorii am voit să rezerv ca dreptul de revizuire să nu curgă contra lor decât dela majoritate».

Față dar de discuțiunile din parlament și de textul art. 742, este neîndoios că revizuirea pre-

văzută de art. 291 nu se poate exercita înainte de majoritate.

Art. 297 prevede însă și o comunicare specială a copiei hotărârei definitive, dela care curge termenul de 2 luni; această comunicare trebuie făcută minorului devenit major și numai dela data comunicării, făcută după încetarea incapacității, curge termenul de revizuire.

În adevăr, ce ar însemna garanția revizuirii pentru minor, dacă nu i s'ar da posibilitatea ca la majorat să ia cunoștința de hotărârea obținută contra lui în timpul minorității și a-l deștepta prin comunicarea specială prevăzută de art. 297 ca să-și exercite dreptul de revizuire.

Codul genevez, pe care l'a avut în vedere legiuitorul dela 1900, are o redacțiune mai clară în această privință.

Prin art. 291 stabilește că revizuirea se poate cere «jusqu'à l'expiration des trois mois des la signification du jugement faite depuis la cessation de la minorité ou de l'interdiction».

Nu înțelegem însă, de ce legiuitorul nostru nu a acordat aceiaș protecțiune și celorlalți incapabili, interziși și cei puși sub consiliu judiciar, căci pentru aceștia termenul curge dela comunicarea specială a hotărârei definitive, conform art. 297, adică în timpul incapacității, și am arătat că în acest mod garanția poate deveni iluzorie.

Vițiul acestui sistem a fost remarcat la discuțiunea art. 297 în Senat, chiar de D-I Ministru al Justiției, fără însă a se împlini această lacună regretabilă.

Iată, în adevăr, observațiunea D-lui Ministru al Justiției:

«Convin ca termenul de revizuire să curgă dela majorat. Sistemul D-v. însă este incomplet din alt punct de vedere, pentru că la unii incapabili, la nevârstnici, termenul de revizuire începe să curgă dela majorat, pentru alți incapabili, pentru interziși și cei puși sub consiliu judiciar, începe dela comunicarea hotărârei, în cât avem incapabili cu o protecțiune mai mare și alții cu o protecțiune mai mică».

Jurisprudența în afară de câteva hotărâri izolate¹⁾ cari împărtășesc modul de a vedea al Tribuna-lului de comerț s'a pronunțat în favoarea siste-mului ce susținem²⁾, preconizat și de D-I Alexan-dresco³⁾.

Sunt cazuri când tutorii cari au condus un proces să fi încetat de a mai avea această cali-tate, și să fie succedați de alți tutori. Aceștia pot face revizuirea hotărârilor predecesorilor săi pe

1) Trib. Comerț. 25 Ianuarie 1905, Curierul Judiciar, 22/905.

Trib. Dorohoi 11 Octombrie 1893, Dreptul 2/1894.

2) Cas. I, 17 Ian. 1906, B. p. 20, Trib. Ilfov III, 25 Nov. 1904, Dr. 16/905; Trib. Covurlui I, 9 Sept. 1903, Dr. 60,903. Trib. Co-vurlui I, 6 Febr. 1904, Curierul Judiciar 71/904.

3) D. Alexandresco, I, pag. 85.

baza art. 291? Soluția negativă se impune căci legea prin art. 742 edictează că revizuirea prevăzută de art. 291 se exercită în termen de 2 luni dela majoritate, fără distincție. Deci exercițiul acestui drept nici nu este deschis în timpul minorității. Legiuitorul nu a lăsat exercițiul căilor de atac la aprecierea momentelor oportune; ter-

menul de revizuire, ca și cel de apel, recurs, etc. sunt termene fatale, cari, se precizează de când încep și când sfârșesc, și dacă ar fi argumente pentru a critica legea actuală, tot exces de putere se numește încălcarea textului legii pentru satisfacțiunea echității.

IOAN N. DIMITRESCU
Avocat

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

Recurent Ministerul de Interne prin d-l avocat Eug. Popescu. Intimati Olimp Gr. Ion și Desiré Spitaels prin d-l avocat P. Buescu.

Daune decurgând dintr'un act administrativ. — Acțiune directă la trib. ordinare fără a se fi recurs mai întâi la Contenciosul administrativ. — Admisibilitate. — (Art. 5 § III, lit. f, și 33 legea Curții de casație; Art. 998c. civ.)

1. a) Persoanele cari s'ar pretinde vătămate în drepturile lor printr'un act administrativ de autoritate, făcut cu călcarea legii, pot, conform art. 5 § III litera f și 33 din legea Curții de casație, să se adreseze deadreptul Curții de casație, care, dacă găsește recursul întemeiat, nu anulează actul ci arată numai că este ilegal față de recurent, care, în acest caz, are dreptul să se adreseze direct Curții de apel cu cerere de despăgubiri pentru daunele ce i s'au cauzat prin actul ilegal.

Această dispoziție a legii Curții de casație nu ridică instanțelor ordinare competența de a statua asupra acțiunilor în despăgubire când părțile, lezate printr'un act al agenților puterii executive, recurg la această cale, art. 5 mai sus menționat nefăcând altceva decât, pe lângă acțiunea de drept comun să pună la dispozițiunea celor vătămați încă un mijloc de pretențiune mai eficace în contra actelor ilegale ale administrațiunei.

b) Regula stabilită de art. 998 c. civil fiind generală, funcționarii publici sunt și ei răspunzători de pagubele ce aduc prin greșala lor în îndeplinirea funcțiilor cu care sunt investiți, afară bine înțeles de excepțiunile cari sunt prevăzute anume de lege. (Cas. I, deciz. a 29 din 20 Februarie 1919, prin care s'a respins recursul făcut c. nra deciziei C. apel București s. I, 163/916).

Recurentul Al. D. Tincă prin d-l avocat Gr. Urlățianu. Intimata Ana T. Deșliu, prin d-l avocat Em. Pantazi.

Contract de arendare. — Cerere de reziliere pentru neîndeplinirea condițiilor din contract. — Inutilitatea unei puneri în întârziere prealabile. — (Art. 1020, 1021 și 1081 C. civil.)

2. Când proprietarul cere rezilierea unui contract de arendare pentru neîndeplinirea obligațiilor impuse de lege, nu este dator să pună mai întâi în întârziere pe arendaș, pentru simplul motiv că art. 1020 și 1021, cari prevăd condițiunea rezolutorie subînțeleasă în contractele sinalagmatice, nu cer această condițiune.

Singurul articol care prescrie că debitorul trebuie pus în întârziere este art. 1081 c. civil, care tratează despre daune interese, și cari nu sunt datorite decât sub această condițiune. (Cas. I, decizia 1 din 14 Ianuarie 919, prin care, s'a respins recursul contra deciziei Curții de apel București III, 24/918).

CASAȚIE S. II

Regulament de competență în cauza privitoare pe G. Jordan.

Judecătorie. — Declinarea competenței. — Apel la tribunal. — Reformarea cărții de judecată. — Evocarea fondului.

1. Prin efectul devolutiv al apelului, instanța superioară fiind investită cu întreaga afacere, este datoare, dacă prima instanță și-a declinat greșit competența, să evocoe fondul pricinii și să judece în prima și ultima instanță, iar nu să trimită pricina înapoi la prima instanță. (Cas. II dec. penală 501 din 4 Martie 916 prin care s'a regulat competența și s'a trimis pricina la Tribunalul Ilfov spre a fi judecată în ultima instanță).

Recurent Gheorghe Costanlache Enache, lipsă.

Ministerul Public prin d-l Procuror Fr. Papp.

Jurați. — Chestiuni. — Tâlhărie. — Circumstanțele agravante prev. de 318 și 320 c. pen. — Chestiuni separate. — Art. 361, 368 și 369 pr. penală.

2. Este complexă chestiunea pusă juraților în care se cuprind atât elementele tâlhăriei simple prevăzută de art. 317 c. penal cât și circumstanțele îngreunătoare prevăzute de art. 318 al. 1 și 2 și 320 c. penal, și deciziunea este casabilă în așa caz, deoarece prin acest mod de a se pune chestiunea, jurații au fost puși în neputință să delibereze și să se pronunțe asupra fiecărei circumstanțe de fapt. (Cas. II, decizia penală 531 din 8 Martie 916, prin care s'a casat deciziunea cu No. 3/916 a Curței cu cu jurați din județul Bacău).

Recurenți A. Mantel și M. Zalis prin d-l avocat B. Cernea.

Legea măsurilor excepționale. — Dacă întârzierea în înaintarea proceselor verbale de constatarea delictelor, către Judele de Ocol, constituie o cauză de nulitate? — (Art. 29 legea măs. excepționale).

3. Înaintarea, peste termenul fixat de art. 29 legea măsurilor excepționale, a proceselor verbale de constatarea delictelor, către Judele de Ocol, nu constituie o cauză de nulitate a acestor acte, de oarece scurtimea termenului nu este prevăzută ca o condițiune esențială necesară validității procesului verbal sau condamnațiunei, ci ca o măsură pentru cât mai grabnica reprimare a delictelor prevăzute de suszisa lege. (Cas. II, Iași, deciz. 114 din 3 Iulie 1917, prin care s'a respins recursul contra sentinței Trib. Iași II 339/916).

Recurent Procurorul Trib. Suceava.

Intimata Profira Herșcovici lipsă.

Legea măsurilor excepționale. — Elementele

delictului de acaparare sau sustragere. — Depășirea prețurilor maxime. — Apel. — Efect devolutiv. — Schimbarea calificărei faptului în apel. — Admisibilitate. — (Art. 28 și 30 legea măs. excepționale).

4. Pentru ca să existe contravențiunea prevăzută de art. 30 legea măsurilor excepționale se cere a se constata că prin sustragerea din consumațiunea sau acapararea alimentelor de primă necesitate, sau a obiectelor de o trebuință curentă și obișnuită, s'a adus o vătămare intereselor publice.

Așa dar, faptul de a fi cumpărat un număr de câteva pâini spre a le revinde pe un preț mai ridicat decât cel fixat de autoritățile competente, nu intră în prevederile mai sus citatului articol, ci sub acelea ale articolului 28 din aceeași lege, care prevede penalitate pentru depășirea prețurilor maxime.

Prin urmare, cu drept cuvânt tribunalul, prin efectul devolutiv al apelului, a schimbat calificarea dată faptului la prima instanță. (Cas. II, Iași, 98 din 14 Febr. 1918, prin care s'a respins recursul contra sentinței Trib. Suceava 979/917).

CASAȚIE S. III

Recurent Herșcu Horovitz asistat de d-l avocat Eugen Herovanu. Intimat David Haimovici asistat de d-l avocat Al. Bădărău.

Firmă comercială. — Emblemă. — Desfacerea asociației și radierea firmei. — Adoptarea aceleiași embleme de fie-care din foștii asociați cari continuă comerțul fie-care pentru sine. — Anterioritatea înscrierii conferă dreptul a se folosi de emblemă.

1. Emblema unei firme comerciale, ca și marca unui produs industrial, nu constituie altceva de cât semnul de distincțiune, de individualizare a firmei sau produsului industrial, semn a cărui alegere nu comportă o sfortare intelectuală deosebită și de așa natură încât să fie asimilată cu producerea unei opere de artă sau literatură.

Prin urmare, odată radiată firma unei case comerciale, emblema ei cade în domeniul public, putând fi adoptată de ori-cine prin înscrierea ei, cu condițiunea de a nu fi fost adoptată anterior de o altă persoană. (Cas. III, decizia No. 284 din 17 Mai 1916, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei 30/915 a Curții de apel Iași; s. J).

Recurent Ministerul de Finanțe prin d-l avocat Olulescu. Intimat Vasile Hârtescu ș. a. în persoană.

Taxe succesoriale. — Dacă există solidaritate între moștenitori. — Presentarea în apel la tribunal numai a unora din ei. — Dacă profită și ceilalți. — Art. 65, 75, 77 și 91 l. timbr.

2. Din dispozițiunile art. 65, 75, 77 și 91 din legea timbrului rezultă în mod neîndoios că fiecare moștenitor nu datorește statului de cât taxa de înregistrare pentru partea de moștenire ce i se cuvine lui. Ne fiind dar nici un raport de solidaritate între moștenitori, în ce privește obligația de a plăti taxele pentru moștenire, urmează că tribunalul, caică dispozițiunile legii și aplică greșit principiile în materie de solidaritate, cum și art. 149 pr. civilă, când în materie de stabilire de taxe succesoriale, admite un apel pentru toți moștenitorii, cu toate că unii din ei nu s'au prezentat în instanță să-și susțină apelul. (Cas. III, decizia 301 din 23 Mai 1916

prin care s'a casat sentința fiscală No. 54/915 a Tribunalului Putna secția I).

Recurent Ministerul de Finanțe prin d-l avocat Stoicescu. Intimat Gheorghe Ghenea asistaț de d-l avocat Sepeanu.

Pensie. — Veghetor la atelierele căilor ferate. — Pensie excepțională. — Art. 2 § 3 lit. a din l. pensiilor.

3. Funcțiunile de veghetor și de intendent la atelierele căilor ferate intră în prevederile excepționale ale art. 2 § 3 litera a din legea pensiilor, după care anii de serviciu se sporesc cu 35 la sută. (Cas. III, decizia 309 din 25 Mai 1916 prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei civile No. 206/915 a Curții de Apel din București secția I).

Al. Bărsescu — Ion Baștea

Trecători pe această lume ei și-au sfârșit călătoria în mormânt.

În ziua de 10 Iunie cor. a încetat din viață Al. Bărsescu consilier la Curtea de Casație și în ziua de 16 cor. Ion Baștea, consilier la Curtea de Apel din București.

Ambii magistrați și-au consacrat întreaga lor viață justiției, credincioși datoriei lor, pregătiți printr'o experiență îndelungată, ei au știut a se face demni de încrederea, afecțiunea și stima tuturor acelorora cu care ei au venit în contact.

Perderea lor lasă un gol însemnat în corpul judecătoreșc și regretul este cu atât mai mare cu cât prin vârsta lor ambii acești magistrați erau chemați încă mulți ani de azi înainte să servească interesele justiției pentru care i se devotasera.

Atât Curtea de Casație, cât și Curtea de Apel din București, întrunite în adunarea generală au finit o ședință solemnă în ziua încetării lor din viață.

Prin glasul autorizat al reprezentanților acestor două instanțe și al Baroului Capitalei relevându-se meritele lor, s'a dispus ridicarea ședințelor în acele zile în semn de omagiu pentru memoria defuncților magistrați.

Feriți de acum înainte într'o lume mai bună, Alexandru Bărsescu și Ion Baștea duc pe lângă frumoasele exemple și afecțiunea tuturor acelorora care i-au cunoscut.

„Curierul Judiciar“

În numărul viitor, 29 Iunie, va apare primul articol în legătură cu programul ce am luat inițiativa a executa.

În acest articol dl. I. Ionescu-Dolj, consilier la curtea de apel din București, va discuta problema unificării legislațiunei, arătând bazele după care urmează a fi realizată.

Vom continua astfel pe viitor publicarea în mod regulat a tuturor articolelor în legătură cu programul nostru publicat în numărul trecut.